

1027 – 27. oktober

Jeg skammer meg ikke over Kristi evangelium. Rom 1: 16.

Hvorfor kommer apostelen med denne påstanden? Evangeliet er jo ikke noe å skamme seg over. Det er jo gitt oss fra himmelen av Gud, og dermed det mest ærefulle som finnes på jorden. Hvorfor sier da apostelen at han ikke skammer seg over det? Uten tvil fordi menneskene pleier å skamme seg over det.

Så vil sikkert mange si at slik må det bare ha vært på apostelens tid, når vantro jøder og hedninger ikke kjente evangeliets herlige budskap, og da, i sin misforståtte visdom, foraktet det.

Ja, det er riktignok sant at slik var det på apostelens tid, at evangeliet var «for jødene et anstøt, og for grekerne en dårskap. Fordi jødene krevde tegn, og grekerne søkte etter visdom».

Men nøyaktig slik er det den dag i dag. Kristi evangelium er et anstøt og en dårskap for størstedelen av dem som til og med er døpt til hans navn. Menneskenaturen er den samme til enhver tid og på ethvert sted, uavhengig av alle ytre forandringer.

Derfor passer også alt Guds ord til alle tider og på alle mennesker, enten det er jøder eller hedninger, muhamedanere eller de som bare har navn av å være kristne. Det apostelen sier passer over alt: «det naturlige menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til, for det er som dårskap for ham. Han kan ikke fatte det».

Og ikke bare det, for Kristi evangelium står også i enhver forstand sterkt i strid med alt det som ligger dypest i vår natur. I evangeliet angripes det som menneskene aller mest elsker; sin uavhengighet. Det krever at både forstand og vilje lar seg fullstendig lede av Kristi ord. Der blir alt hovmot og selvsikkerhet brutt ned. Der er det bare Gud som blir stor, og mennesket bare en fattig tigger.

Og dette er noe som aldri smaker, men bare er pine og død for menneskenaturen. Dette er grunnen til at Kristi ord og Kristi sanne vitner alltid vil bli hatet av alt som ikke er født av Gud.

Derfor sa også Herren så ofte til sine disipler at de måtte forberede seg på å bli hatet av alle mennesker for hans navns skyld. Og han sa at det var ikke rett med dem, de var ikke hans sanne disipler, hvis de ikke hadde dette tegnet. Hvis det ikke gikk med dem akkurat som det gikk med Mesteren.

Det er ikke Kristi sanne og rene evangelium, hvis verden kan elske det, hvis det ikke blir foraktet og angrepet.

Men de som er fiender av evangeliet, vil aldri ha det på seg at de hater det som er godt og rett. Derfor vil alltid fiendskapen mot evangeliet opptre som nidkjærhet for sannheten. Og på den bakgrunn forkaste Kristi sak som dårskap, eller som noe falskt og ondt, som en ikke må ha noe å gjøre med.

Kristi disipler og venner utgjør alltid den minste flokken, bare noen få foraktede sjeler. Mens hele verden, som forakter dem, er den store, toneangivende og vel ansette mengden. Og da kan en lett forstå at det alltid vil være en stor fristelse å skamme seg over Kristus og hans ord.

Å, for mange kristne blir dette en veldig hard kamp. For Kristi skyld å skulle gi avkall på all denne verdens aktelse. Bli en dåre, merke at en blir foraktet og sett på som noe av det verste, av både sin familie og venner, ja, av hele samfunnet. For det er ikke noe som betyr mer her på jord enn akkurat dette å bli godtatt av medmennesker, ha deres vennskap og tillit.

Og nå skal vi unnvære alt dette. Det er det selvsagt bare et guddommelig verk i hjertet som kan utrette, for at vi i all framtid skal kunne leve uten alt dette. For her taler vi ikke om den kristeligheten verden kan respektere og godta. Men om den sanne og ekte gudsfrykten hos dem som følger Kristus. Dette som nødvendigvis alltid må bli et anstøt og en dårskap for hele verden.

Kristus har også sagt: «En tjener er ikke større enn sin herre. Har de forfulgt meg, skal de også forfølge dere». Som om han vil si: Vil de det skal bli oppfattet som om de hater dere fordi dere mangler den rette ydmykhet, saktmodighet o. s. v., da husk at jeg var saktmodig og ydmyk av hjertet. Men likevel hatet de meg.